Kui auk, kuhu warandus peideti, hoolsaste mullaga kinnikaetud oli, wiis härra mõlemad teendrid oma kambri ja kinnitas neid, oma abikaasa ligiolemisel, neile usaldatud saladust hästi hoida. „Kui waenlane kord jälle meiemaalt ära on", ütles ta wiimaks, „siis aitate teie mõlemad mulle selge päewa-ajal seda üleswõtta, mis meie ööajal matma pidime, siis tahan ka mina teie wastu tänulik olla, teie tunnete mind, et mull wiis on, oma antud sõna kõwaste täita."

Pariis oli langenud, õigeasi päewakorrale jõudnud, ja sõjahirmud olid pea möödas. Nüid wõeti nõuks, et wõitjad sõjawäed weel mõneks ajaks wõidetud maasse korterisse pidiwad jääma, et wõikjid endid sest raskest wäsimusest wäljapuhata ja mässuhimulisi korratuma oleku eest talitseda.

Sell ajal sündis et Fleury, see wana ustawaks peetud teender, keda mõisaomanik kasti peitmise juure ligi oli wõtnud, lossi peal olewa kindralile jalutamise käigil lähines, ja temale teada andis, et ta temale tahta ühe tähtsa waranduse juhatada, kui ta temale sealt sada luidori-tükki annaks ja temale tõutaks, mitte kellegile sest rääkida. Nuus sõjamees oli küll niisuguse pakkumise üle pahane; aga tõutas ometi põlgtud äraandjale sada tükki õieti wälja maksta laska, niipea kui see warandus tema käes on. Nenda sai see saladus kindralile awaldatud ja ühtlase ka see koht kus kast seisis, temale selgeste kättenäidatud.

Lõuna söögilaual küsis kindral oma peremehelt, kas Prantsusemaa rikaste majades mitte seda pruuki ei olla nagu teistel, höbeda pealt süia, ehk kas temal enesel mitte ühteehk mitut-jagu höbe söögiriistu ei olla.

See ütles olewat; aga lisas juure, et ta mitte ei olla wõinud ettearwata, oma õnneks ühte nii tõsist ja ustawat kindrali oma müüride wahele wastu wõtta, ja ta olla kartnud riisutud saada, seepärast olla ta kõik oma kallimad asjad äraſaatnud.

„Äraſaatnud?" kordas kindral iseäraliku näuga, sest see tegi teda nukraks, et mõisa-

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1890, lk. 21